

Ileana - Lucia Floran

Ileana-Lucia Floran

**SURÂSUL
TIMPULUI**

EDITURA "Emma"
ORĂȘTIE - 2006

Redactare computerizată : Ileana-Lucia Floran
Coperta : Ileana - Lucia Floran
Tipărit : Imprimeria "EMMA"

e-mail : office@emma.ro ; Tel./fax: 0254.241246
<http://www.edituraemma.ro>

I.S.B.N. : 978-973-1866-17-8
online

Pledoarie pentru un surâs

Discret dar ferm, cu migală și sensibilitate, cu o știință a versificației bine strunită, Ileana Lucia Floran țâșnește sub cupola artelor cu acest mănunchi de poezii, simbolic intitulat „Surâsul timpului”, care încă de la primele versuri ne transpune în universul captivant al sentimentelor umane.

Indubitabil, cu un larg orizont al cunoașterii, cu o solidă educație artistică, poeta mânuiește cu ușurință cuvintele pentru a crea imagini mărturisitoare, născute din trăirile lăuntrice.

Dacă n-aș fi cunoscut-o pe Ileana încă din ziua când a pășit pragul școlii pentru a primi abecedarul și dacă nu i-aș fi urmărit, alături de părinții ei, tot dascăli, întreaga evoluție școlară, aș fi fost, poate, surprins de apariția acestei culegeri de poezii. Dar așa, totul mi se pare firesc și remarcabil. De atunci, de la primele litere s-a ajuns repede la gingașe cuvinte, care trecute prin sita sensibilității și inspirației au născut măiestrite versuri ce s-au întrupat în poeziile ce surâd timpului. Așadar, un surâs sfios dar curajos și cu un generos mesaj liric.

Tematica dominantă a poeziilor sale exprimă propria-i sensibilitate în dialogul, mereu prezent, cu ființa iubită, pentru care apelează frecvent la natură pentru a încadra feeric unele

sentimente umane, căutând și găsind corespondențe între fragilitatea trăirilor noastre și gingășia formelor naturale.

În totalitate, poeziile din acest volum sunt străbătute de o meditație filozofică, de nuanță blagiană, în care reculegerea intelectuală caută nostalgia tinereții și sugerează inevitabilitatea destinului.

Suntem permanent fermecați de muzicalitatea confesiunii intime și de încrederea în eternitatea iubirii, îndreptată cu nesfârșită dragoste spre fântânile nesecate ale vieții.

Unele dintre poeziile cuprinse în acest volum au fost premiate la Festivalul internațional „Lucian Blaga”, ediția a XXVI-a organizat la Sebeș în mai 2006 și la Concursul de creație literară „GENUCLA”, organizat de Fundația „Dacia Revival International Society” prin filiala „Getia Minor” din Tulcea, cu ocazia anului cultural „Decebal - 2006”

Poeziile Ilenei Floran se disting printr-o amprentă de originalitate, prefigurând o creație sensibilă, spontană, generoasă și cu o identitate reală.

Miron Simedrea

Au înflorit magnolii...

Au înflorit magnolii pe alei
petale albe-roz zâmbesc timide,
păcat că plouă-ntruna de aseară
și toate-n juru-ne devin fluide;

Imberbe păpădii cu moț de soare
din iarba umedă apar candid
mai poartă-n plete, de la începuturi,
seva pământului ce se deschide;

Lumina-i risipită în culori:
o pleoapă care ploaia o închide
și-apar miraculos, zâmbind ușor
zambile cu pretenții de silfide;

Dar oricât de frumoasă primăvară
ne-mbujorează fețele livide,
Prisaca-i încă învelită-n iarnă
și vremii-i pare greu a se decide.

Amintiri

Dintre filele vechi, aurite cândva,
Alunecă-n prag un petec de dor;
Cu iz de levănțică lipită-n mucava,
Imaginea lor pierdută-n decor.

Stau sobri, nemișcați, privind spre obiectiv,
Ca niște manechine expuse prima oară,
C-un zâmbet fals, greoi, ba chiar ostentativ,
Cu mâinile crispate și cu privirea goală.

Sunt amintiri de dincolo de gânduri,
Păstrate în memoria-ancestrală,
Rememorate-n mii și mii de rânduri,
Iubite cu-o obsesie brutală.

Sunt amintiri ale-amintirilor purtate
În suflete calde și-n gânduri curate...

Cădere

M-aplec peste marginea visului
și-alunec spre ghearele reci
ce vor să mă prindă,
ce vor să mă facă să știu
că nu-nsemn nimic,
că nu sunt nimic.

M-aplec peste marginea visului,
deasupra unei lacrimi căzute
ce-ți păstrează chipul,
chipul pierdut între lacrimi.

M-aplec peste marginea visului...
căderea e inevitabilă!

Revelație

Sărmană ființă, biet suflet oropsit,
mai poți să taci?
strigă-ți durerea, plânge-ți neputința,

dar iartă!

și fiindcă tot nu vei putea uita,
de ce să-i lași pe toți să uite?
strigă-ți deznădejdea, plânge-ți singurătatea,
udă cu lacrimile tale
gândul celor ce n-au înțeleș

și iartă-i!

Iartă-i
privindu-le chipul
mirat de forța dorului tău
și strigă!
strigă-ți bucuria, cântă-ți mulțumirea
de-a ști că poți
să nu mai vrei să uiți
și chiar de dorul este tot ce ți-a rămas,

mai poți ierta și ești același om.

Eclipsă

Era atâta durere în mine,
încât mi se părea
că viața mea întreagă
e doar nisip,
spălat de valurile mării...

Într-o zi,
valurile se vor opri uimite,
căutând nisipul.

Durere

Privesc umbra sufletului tău
în fața căreia dansează stele
căzute din univers...

Bonsaiul singuratic
crescut pe latura-i vestică,
mistic încearcă
s-alunge eclipsa dinăuntru.

Dar...
lumina pare o utopie
născută din speranță

Eroare

mă prind în hora morții
și mâinile-mi sunt arse...
și ochii-mi sunt mai tulburi...
și-obrajii mai aprinși...

m-arunc în valul morții
și simt cum mă sfâșie,
cu bulgări de țărână
de flăcări verzi cuprinși...

înfometat, neantul,
în palme mă cuprinde;
și-mi risipește vrerea
de tot ce-i omenesc,

privindu-mă-n oglindă
rămas-am doar un spectru,
alunecând spre „tihna”
imperiului drăcesc...

Joc

Am întins o mână...
apoi cealaltă...
mi-era teamă de întuneric
cu mâinile-ntinse,
am făcut un pas,
apoi încă unul,
nu atingeam nimic,
mi-era frică de întuneric,
mi-era frică de pustiul din jurul meu...
deodată,
am deschis ochii:
era atâta lumină!

Fior târziu

Mă ridic din gânduri cu înfiorare,
Liniștea în juru-mi tristă se coboară...
Apăsarea-i crudă însă nu mă doare
Și e prima oară.

Împrejur privirea mi-o rotesc atentă;
Teama de-altădată însă nu m-atinge...
O înlătur leneș, cu-o mișcare lentă
Ce încet se stinge.

E un miez de noapte blând ca niciodată;
Întrevăd deasupra-mi dimineți supreme...
Noaptea însăși cade, grabnic destrămată,
Adormind devreme.

Fire de ploaie

în palma mea
au prins rădăcini
fîrele de ploaie
pe care mi le-ai adus
în zorii zilei
în care
uitasem deschisă
poarta către noapte...
ele au crescut,
s-au albăstrit
și mi-au inundat
linia vieții,
adâncind-o...
curând
va trebui să deschid ecluza...

Edelweiß

Aș vrea să revăd drumul cu lespezi de gheață
ce trece domol
printre brazii-adormiți sub blânda și alba povară,
peste râul sclipind între abur și ceață,
peste unici nămeți, fie iarnă sau vară.

Aș vrea să revăd scara cioplită în piatră
să mângâi cu pasul
treptele lucii ce fără de țintă urcă spre nori,
să-ajung până unde fața zăpezii e mată
și vântul ți-aduce-n tot trupul fiori.

Dar lumea aceasta rămasă din veacuri
E-atât de departe încât nu mai știu
S-ajung iar la ea cum făceam altădată;
Și drumul și scara nu par să mai poată
S-alunge din mine al iernii pustiu.

Înviere

Creat sunt
din țărână
și
suflare de viață
primit-am...

Ucis sunt
de păcate
când
iubirea creștină
uitat-am...

Mântuit sunt
prin credință
și
lumina adevărului
cunoscut-am...

Veniți să luăm lumină!
Cristos a înviat!

Lacrimă

Atunci,
pe când nici nu știam,
am alunecat
din infinit
spre viață...

Acum, când știm,
alergăm
din viață
spre infinit...

De-un singur lucru să ne temem:
ca sufletul
să nu ne moară înainte...

Lied

Aduceți-mi din largul mării-un val,
să îl sărut cu buzele-mi de soare,
în lumea asta, simplu trecătoare,
realul să se piardă-n ireal.

Plângeți cu mine viața-mi mult amară,
pierdută între valuri ce se sparg,
cu sufletul deschis și-atât de larg,
să uit mă ajutați, să nu mă doară.

Când singură mă rup, cum rupi o floare,
într-un apus de soare ideal,
aduceți-mi din largul mării-un val,
să îl sărut cu buzele-mi de soare.

Muzica pustiului

străveziile-mi degete
alunecă
peste clapele unui pian dezacordat
uitat în aceeași încăpere cu mine
încă de acum o mie de ani
de când
nu aflasem
puterea neprețuită
a unui „dincolo” în care treci
ușor
dacă nu privești în urmă;
liniștea continuă să pulseze
în jurul meu
întretăiată de un sunet lichid
de harpă.

Inconștiență

Mereu, în jurul nostru,
șesem cu răbdare,
o cât mai complicată pânză de paianjen;
iar la sfârșit,
striviți de ea
și istoviți de-atâta muncă
zadarnică și plină de păcate,
c-un zâmbet trist,
privind în urmă,
nevrând să recunoaștem c-am pierdut,
rămânem prada ei.

Nici măcar nu mai știu de ce

Ți-am lăsat drept gaj
contul meu cu vise neîmplinite
în care
se adunaseră atât de multe încât devenise
purtătorul unei dobânzi
extrem de avantajoase;

și-n loc să mă primești
în atrium drept
abia dat în folosință
cu pereții vascularizați
de prea multe imagini embosate,

mă trezesc
într-un pueril episod de telenovelă
(parcă al 2006-lea)
în care încerc să mă sinucid
stupid
cu firul de paianjen
care despărțea curajos
sublimul de grotesc;

așa că, nu te bucura încă!
disparația graniței, mă ajută să mă răzbun:
în reluare!

Nimic nu-i trecător?

era un gest
ce poate-l așteptam fără să știu,
ce l-am căutat în alte gesturi, dinainte...
era un gest,
atât de simplu, de firesc,
încât am înțeles că nu mă minte;

și n-aș fi vrut de gesturi să m-ascund
și n-aș fi vrut să par un om banal
și aș fi vrut din suflet să-ți răspund,
din bietu-mi suflet prea sentimental..

dar gestul tău,
ce poate-l așteptam fără să știu,
de mine s-a pierdut încet, încet,
căci n-am știut la rându-mi să-l repet...

Poemul toamnei ce-a trecut

Vântul, hoinar prin lume,
străbătând poteci necunoscute
mi-a bătut în geam.
Suflarea-i caldă,
mi-a adus în dar
parfumul florilor de toamnă
și frunze rătăcite pe alei.

Frunze

desprinse de crengi,
prindeau viață
și intrau într-un joc
mereu reluat
nicicând ajuns la capăt.

Joc

în care sperau
s-ajungă la soare
dar erau strivite
de pași necruțatori.

Toamnă.

Noapte

Îmi picură-n auz cântecul mării
Și ochii-mi ard cu-ntregul cer odată;
Un val timid, cu șoaptă murmurată,
M-alintă blând la malul înserării.

Alerg și sângele-mi pulsează-n tâmpile,
Pașii-mi se pierd pe umedul nisip,
Să mă întorc din drum nu mai e chip,
Indiferent ce poate să se-ntâmpile.

Val după val îmi biciuiește fața
Cu furie, să nu ajung în larg,
Aud departe cum de mal se sparg
Și simt cum mă destram încet, ca ceața...

Mă regăsesc târziu la țărmul mării
Pe plaja cufundată-n întuneric,
Privesc adânc și totul pare sferic
Și-ajung stupid în pragul disperării.

Nu este aici, a înviat!

mulțumesc
îtrupării Tale
și mă închin
din adâncurile spiritului
așteptând
izvorul luminii
pe care
Învierea Ta
mi-l dăruiește...

Abis

În urmă lăsau valuri de alb
ce mai păstrau o clipă
imaginea dintâi
suspendată-n văzduh;
copacii
cădeau
plângând ultima lor iarnă.

Odaia cu lalele

Hoinar, pierdut în vraja primăverii
aleargă potolit prin curte vântul;
din zori și până-n pragul înserării
prin labirint de frunze-și poartă gândul...

Timid, ușor, pășește spre odaie
cu inima bătându-i nebunește,
iar ochiul soarelui, aprins văpaie,
se scurge spre pământ și îl privește:

Învolbură perdelele în cale
alunecând spre colțul cu lalele
dar se oprește brusc, plin de mirare:
erau pictate-n strai de acuarele...

Analiză

Mai vreau să pot trăi
măcar așa
așa cum am trăit,
chiar de mă doare;
râzând să trec prin tot ce-mi stă în cale
iubind
pe cei ce mă urăsc,
să sper;
„- uitați tot ce-ați greșit față de mine!”
sărmani prieteni,
cât de mult vă cer!

Pledoarie

Aceleși vechi coșmar gându-mi reprimă
Și-mi șantajează somnul fără pace,
Căci dreptul existenței mi-l suprimă
Și-un gol imens în inimă-mi desface;

Aceleși vechi idei contaminante,
În jurul meu plutesc sinucigașe,
Ca niște fluvii veșnic debordante,
Ce-omoară toate visele gingașe;

Și mă cutremur fără de putință,
Pierzându-mă-ntre lacrimi, violent,
Cu inima lipsită de credință
Dar cu un suflet altruist și-ardent.

Poveste
(de-ascultat la grădiniță)

Cu *A* încep toate poveștile...
și cele lungi
și cele scurte
și cele triste
și cele vesele:
A fost odată...
apoi,
apoi urmează *B*:
Bunicul;
cu păr nins
care știe o mulțime de povești;
Atunci când termină toate poveștile
aflate în sacul lui fermecat,
bunicul
cheamă în ajutor pe atoateștiutorul *C*:
Cartea;
iar cartea, ne spune nouă,
prin glasul anilor bunicului,
o mulțime de minunății.
cu ajutorul ei,
facem cunoștință cu toate literele:
Dintre
Ele,
Fiecare copil,

Găsește
Haina cea mai potrivită
Iubirii de frumos;
Jucăriile,
Kilometri de vise
Le lăsăm deoparte.
Mâinile copilăriei
Noastre
Opresc fiecare filă,
Pătrund printre litere,
Risipind
Soare
Și
Tinerețe.
Țin cartea în mână și strig :
Uite!
Vezi?
Zorii sunt aduși de litere!

Dacă

dacă n-ai văzut niciodată
lumina zăpezii revărsată-ntre stânci,
lacrima zorilor căzută peste flori,
sau puterea soarelui pogorât peste lume,

dacă n-ai simțit niciodată
dogoarea nisipului lăsat să-ntâmpine marea,
mângâierea ploii, alunecând peste frunze și ochi,
sau vechiul blestem al iubirii,

dacă n-ai auzit niciodată
tânguirea vântului pierdut între crengi
trilul suav al ciocârliei
sau zbaterea tristă a ierbii,

atunci
și numai atunci,
ai dreptul să nu crezi în Dumnezeu...

Profanare

Sunt suflul blând și cald al poeziei,
care alungă oricare durere
sunt floarea prinsă-n țesătura iei,
sunt dragostea cea plină de himere.

Sunt curcubeul viu, uitat de ploaie,
în roua ochilor iubiți de soare,
sunt salcia ce vântul o îndoie,
sunt geana ce aduce-n zori culoare.

Sunt zbuciumul sfios al simfoniei,
ce-mprășteie idei tulburătoare,
sunt idealul sfânt al armoniei,
sunt singurul sărut căzut pe-o floare.

Sunt lacrima purtată peste vrere,
de vântul ce suspinul îl îngână,
sunt glasul vieții ce-ndurare cere,
sunt liniște-ntre ape și țărână.

Sunt valul înspumat ce e-n robie,
imensității cu priviri albastre,
sunt aripa ce-i gândului solie,
sunt flacăra pornită dinspre astre.

Sunt tot și doar nimic; păcatul vieții
e c-am sperat să fiu prea mult deodată
și-am încercat să fiu între poeții
ce nu pot să mai fie niciodată.

Regret tardiv

am rupt o creangă de măr
înflorită prima oară
și am simțit zvâcnind în palmă
durerea singurătății...

lacrimi și rouă
unite-n eternitate...

florile și-au risipit petalele
în cântul blajin al vântului;
durerea venea din gând
și gândul din durere.

Iartă-mă!

Romanță

Mă-ntreb acum, după atâta vreme,
Aievea-a fost sau fost-a numai vis
Când ne plimbam pe-aleile-nsorite
Strivind sub pași flori albe de cais?

Tu, blând, cu drag mă mângâiai pe frunte,
Raze de soare-mi împleteai în păr,
Mă sărutai pe ochi cu stropi de rouă
Și-mi presărai pe pleoape flori de măr.

Credeam în dragoste, în flori și-n soare,
Dar pentru tine-a fost un simplu joc,
Căci ai plecat cu zâmbetul pe buze
Și-am înțeles: nu m-ai iubit deloc.

Ce tristă-am fost și cât de mult am plâns,
O știu florile albe de cais
Și-acum, mă-ntreb, după atâta vreme,
Aievea-a fost sau fost-a numai vis?

Romaña despărțirii

Cât te-am iubit, nu vei afla nicicând;
Gândul la mine, nu mă poate-ntoarce.
Ai râs atunci, m-ai alungat rânzând,
Dar timpul firul înainte-și toarce...

Și au să treacă anii-ncet, de-a rândul,
Te vei simți mai trist și mai bătrân...
N-o să mai ai nimic; nimic, doar gândul
C-ai râs atunci și n-ai vrut să rămân.

Mă vei căuta degeaba-n amintire,
Degeaba sufletul ți-l vei suci,
Nimic nu ți-am lăsat la despărțire,
Ziua-aceea a fost ca orice zi.

Și n-ai să știi nicicând cât te-am iubit
Și n-am să-ți spun că încă te iubesc;
Din viața ta am dispărut subit
Cum ți-ai dorit; nu crezi că e firesc?

Sacrificiu gratuit

Cu pas ușor dar legănat, incert,
M-aplec spre mine ca spre o fântână,
Mă las s-alunec - sunet de concert
Și gândul viscolit mi-l port de mână...

Năvală lacrimile dau sub pleoape
Și liniște cumplită simt sub frunte;
M-opresc s-adulmec cerul scurs în ape
Și între cer și apă mă fac punte.

Nebunie

Dar nimeni nu mai vrea să știe
ce a fost drept și ce-a fost nebunie
natura s-a pornit pe cale
s-aducă toată viața mai la vale
și în amurguri liniștite
se pierd adânc privirile-n orbite

Și nimeni nu mai vrea a ști
cât datorează-acestei nebunii;
hipnotic se adună crude vești
despre pierdute toamne omenești
și se așează iarna pe zăplazuri,
pe tâmples albe aducând necazuri.

Ah, nimeni nu mai vrea să știe
cât am pierdut din vechea nebunie
căci ne-am pierdut prin viață fără rost
căutând un iluzoriu adăpost.

Și ce-aș mai vrea?

Ce mult aș vrea să prinzi singur de veste
că m-am întors la tine de departe,
că n-am vrut să te pierd ci doar deoparte,
te-am așezat în rânduri de poveste.

Tăcut, în taină, blânda dimineată
să ne găsească-n strai de poezie;
și ziua-ntreagă care va să vie,
să ne sărute pentru-ntreaga viață.

Să ne topim în leagăn de mistere,
iubirea peste noi încet să cadă,
să cucerim seninul de baladă,
furtuna crudă să ne dea putere;

Și ce-aș mai vrea? risipa tinereții,
uimirea cumpenii de la fântână...
și noi, pe-același drum, mână în mână,
căutând sfios eternitatea vieții.

Stânci fărâmate

Trec umbre peste timpul
pierdut între-amintiri
și clipele te-ajung din urmă grele
când veșnic, ca o binecuvântare
alunecă în golul dimprejur
pustiul:
tăcerea se apropie...

Ultim suspin

Cu fiecare gând ce trece pe secundă,
Cu fiecare gol ce-mi las în sânge,
Simt ca-ntr-un vis cum spaima mă inundă
Și cum alunec spre un timp ce plânge.

Ne-nduplecat m-așez în calea vieții
Și mă cobor încet spre rădăcină,
Să nu mă vând la prețul mic al pieții,
Să nu mă pierd pe-o mână de țărână.

Și mă cutremur fără de credință.
Într-un vârtej amețitor, continuu...
Și palid, după-o lungă suferință,
M-așez să dorm strângând la piept destinul.

Un gând se răsucește în cuvânt

Un gând se răsucește în cuvânt
și nu-l mai știu:
e-aici sau l-am pierdut?
l-am alungat
sau l-am ars în sângele-mi mistuitor?
din cenușa sacrificiului
simt
crescând
puterea cuvântului năpăstuit de măreție
și îl urăsc!
în ura mea,
aud mereu:
„- el ți-a alungat gândul!
- el ți-a a-lun-gat gân-dul!”
și-ntoarsă cu durere spre cuvânt
îlucid
cu mâinile-n care ținusem cenușa;
dar, vai!
acum,
fără gânduri,
fără cuvinte,
mă las năpădită de sentimente!

Vis înzăpezit

Va ninge și-n fotoliul uitat lângă fereastră
voi sta ceasuri de-a rândul zăpada s-o privesc
și voi pluti cu fulgii ce-n zbaterea albastră
vor inunda văzduhul și tot ce-i omenesc.

Tu știi? îmi place iarna; e stranie ca ceața,
îmi place mantia-i albă cu străluciri șirete
și degetele-i blânde ce-mi mângâie fața
și fulgii mici și umezi ce mi se-opresc în plete.

Va ninge și-n curând va fi un ceas de somn;
voi auzi doar focul oftând în vatra veche
și-un firicel de cântec, pe gându-mi veșnic domn,
mă va purta spre vise cu ierni fără pereche.

Zid

De-o vreme
nu mă mai simt confortabil
în haloul care mă îmbracă...
a devenit
pe neașteptate
prea mic,

parcă s-ar fi risipit
o mare parte din tristețea
pe care-o știam acolo
și pe care
mă puteam baza
neconștient;

dar voi
m-ați încuiat în propria-mi încăpere
și
după frecvența
cu care mă vizitați
se pare că-ați aruncat cheia

sau
ați ridicat un zid în fața ușii;
asta ar explica
de ce glasurile voastre

se aud din ce în ce
mai încet și

dacă stau bine să mă gândesc
din ce în ce mai rar...

oricum
nu mă mai interesează,
o să vă fie greu fără mine,
veți fi
inundați
de fericire ...

Acasă

M-am ridicat pe plaiurile sfinte,
Păstrate pentru noi ca ideal,
M-am ridicat din cântec și cuvinte,
Într-o cetate veche din Ardeal;

Din când în când pornesc să urc spre munți,
Istoria din urmă s-o ajung
Și-aud șoptit, în treacăt peste punți
Un bocet straniu și un plâns lung;

Inima mea, aici, mai tare bate,
Când trec pe lespezile lungi de piatră
Și mă gândesc că peste ele, poate,
Trecut-a Decebal spre vechea-i vatră.

Oriunde aş pleca, mă-ntorc acasă...
În drumul lung de la-nceput până-n final,
Un dor năpraznic inima-mi apasă.
Pentru cetatea-mi veche din Ardeal.

Te du!

Ești palidă ca o câmpie lină
și-ți simt adânc pe ochi și pe obraz
lungile-ți degete ce reci m-alină,
înveșmântate în tăcut extaz;

Pe buze simt divina-ți strălucire,
învăluită-n susur de beteală
și-n noaptea-ntunecată de-amăgire
făptura ta tremură-n aer goală;

Ești trecătoare, albă scânteiere,
în gândul firav te-adâncești tăcută,
tu ești iluzia ce tristă pierе
când buzele de ziuă o sărută;

Tu rătăcești prin orișice unghere
și se încred în tine muritorii
dar ești iluzia ce tristă pierе
de teamă să n-o prindă pradă, zorii;

Te du, fantomă-a visului himeric,
întruchipare-a vrerilor banale,
destul m-ai condamnat la întuneric,
te du din calea mea pe altă cale!

Rondel de toamnă

Am rupt un trandafir în cale
Și roșiatica-i lumină m-a durut;
C-un dor ascuns, necunoscut,
I-am sărutat seninul din petale.

O lacrimă sub gene s-a zbătut:
Era-n străfundul lui atâta jale...
Am rupt un trandafir în cale
Și roșiatica-i lumină m-a durut;

Erau în el lucirile astrale,
Evlavios, în mână l-am ținut...
Și am sperat pentr-un întreg minut
Că-mi va aduce liniști autumnale.

Am rupt un trandafir în cale...

Teama de somn

Mi-e teamă de penumbra în care vegetez
dar nici s-o părăsesc nu pot; de teamă.
Dau gândurile tare, mor, dar filozofez
și mă răzbun neluându-mă în seamă.

Adorm cu ochii minții deschiși spre întrebări
ce nu se pot rosti fără durere,
Vârtejul mă cuprinde din două încercări
și-n urmă viața mea întregă pier...

Pastel

Mi-aș fi dorit un weekend
Cu ploaie de lumină
S-adun vise-n cuvinte
Pe bancă în grădină.

Sub zarzărul în floare
Petalele să ningă
Surâsul primăverii
Încet să mă atingă.

Pe șevaletul filei
S-aștern vers în cerneală
Cu iz de acuarele
Muiate-n călimară.

Une étoile solitaire

Ce soir,
je viens comme le vent
qui frappe à ta porte
et qui fait danser les étoiles
devant ta blanche fenêtre.

Ce soir,
je ne parle plus
de mon amour,
de nous deux,
et de tout ce que nous avons parlé
autrefois.

Ce soir,
j'ai peur de te trouver changé
j'ai peur de toi.

Maintenant,
j'ai besoin de la solitude
parce que ce soir
je me demande,
que rest-il de moi...

Renunțare

Încerc să ajung gândul cel uitat
Ce l-am moștenit de pe-un alt țărâm,
Timp în care uit, pe-un pământ mirat,
Pași pe caldarâm...

Încerc să adulmec a nopții mistere,
Să întârzii mult dulcele popas,
Să păstrez cu grijă clipa de tăcere
Ce mi-a mai rămas...

Și uitând în lume sângele-mi de gheață,
Tresărind prin frunze și prin ape seci,
Plec c-un zâmbet trist adunat pe față
Și în ochii-mi reci...

Mărturisire

De ce a trebuit să te gădesc acum?
De ce să simt cum inima-mi săracă,
Cu dragoste spre tine se apleacă
Și-ar vrea atât să te întorci din drum?

Mi se aprind obrazii când în treacăt,
Ochii-ți albaștri mă privesc senin,
Fără să vreau în inimă suspin
Și-ncerc un gest, dar nu-i mai dau de capăt.

Brusc mă cuprinde sentimentul fricii,
Că n-ai să știi cât pot să te iubesc,
Nu pot să fac nimic, nici să gândesc,
Durerea mă supune la suplicii.

De ce a trebuit să te gădesc acum?
De ce să simt cum inima-mi nebună
Iubirea pentru tine o adună
Și-ar vrea atât să te întorci din drum?

Poem de-nceput de toamnă

Se aşterne peste vise o oglindă aurie,
Un vârtej de gânduri suie întunericul din mit,
O iluzie se-adună dintre lacrimi, străvezie,
Aruncând linişti eterne peste tot ce ai iubit.

Dintre crengile plecate sub povara grea de soare,
Se desprind gingaşe frunze pogorând înspre
pământ;
Cu un straniu vuiet cântă despărţirea cât le doare
Şi apoi se-alungă-n lume pe-o suflare rea de vânt.

Mai rămân doar crengi uscate şi-un timid:
„rămas bun, vară!”
Drumul gândurilor tale de iluzii-i despărţit;
Sfios, ochii-i pleci cu teamă, cum făceai odinioară
Şi îi strigi din urmă verii: „nu uita că te-am iubit!”.

Iubirea mea

Nu, taina ta nu pot să o divulg
Și nu pot să te las uitată-n urmă,
Ucisă de acei ce mi te smulg
Și care sufletul, haini, mi-l scurmă.

Ai fost și ai rămas mereu stăpână,
Iubită mult, cu disperare crudă,
Nu pot să te alung ca pe-o păgână
Ce inima nu vrea să-și mai audă.

Da, taina ta o voi păstra mereu
Și-o voi purta către eternitate,
Copilărie, singurul meu zeu,
Iubirea mea, mai pură decât toate.

Februarie

Un fulg,
mirat de tot ce vede-n jur,
timid, cu teamă,
s-a aplecat ușor
înspre pământul
bătrân de-atâtea anotimpuri...
dar,
atingându-l în neștiința-i tandră
s-a topit...

În urma lui,
toți semenii săi albi,
plutind încet,
au biruit
îmbrățișarea caldă a pământului...

Dar, ce păcat,
de fulgul mic,
de el, pornit să le deschidă drum,
nimeni
nu-și va aduce-aminte
niciodată...

Fantezie

Departe-s zorii
norii
s-afund
profund;
lumină
străină.

Verzuie
se suie
molateca lună.
ispita-o dezmiardă
s-o piardă.

Stele
rebele
se-adună
cunună
și pier
efemer.

Aproape,
pe pleoape,
sălbatic păstrează
o rază;
minuscul
crepuscul.

Infinit
nedefinit;
într-însul
plânsul
cu voluptate
se zbate:
etern
infern.

Mister solar
vis autumnal,
chihlimbar
barbar,
goluri confuze,
muze,
tezaur
de aur.

Și-apoi,
ochi triști și goi.

Și totuși vreau

Nu pot s-alung tăcerile din mine,
căci dragostea e încă prea confuză,
dar gândul ce mă poartă către tine,
s-a-nfiripat încet și mă amuză.

Nu-i încă timpul să îți spun cuvinte,
care să-ți dea încredere în mine,
dar totuși știu că inima nu minte,
când fără voie bate pentru tine.

Nu știu când vom putea să fim aproape
și nici nu știu dacă vom fi vreodată,
dar știu că legănările din pleoape
le simt acum pentru întâia dată.

Și totuși vreau suprema răzvrătire,
suflarea tandră-a genelor rebele,
vreau limpezimea dată de iubire,
risipa somnului vegheat de stele.

Dar cufundată-n temeri tot mai preget
s-alung tăcerile ascunse-n mine;
te desenez din lacrimi, cu un deget
și dorul crud mă poartă către tine.

Așteaptă; voi veni; e biruința
tristeților care își spun cuvântul,
iubirea pentru tine mi-e credința
și-aș vrea s-o strig s-audă tot pământul!

Obsesie

orice ființă moare sub atingerea mea
căci nu mai sunt;
m-a absorbit deznădejdea
transformându-mă-n trecut;
orice ființă moare sub atingerea mea
dar mi-e dor să te-ating...

Inscripție pe zăpadă

Coborând din veșnicie, dintre falnicii nămeți,
peste umăr le zâmbește frunzelor ce-n aer dorm
și-alungând fără regrete, dulci și calde dimineți,
hotărâtă, iar pornește cu pas moale, uniform.

Îmbrăcând tot ce-i stă-n cale într-o mantie
de-argint,
se cufundă-n râuri line, se coboară înspre văi,
se așează peste pietre cu luciri care te mint
și-și croiește fără teamă, tănuite, alte căi.

A pornit târziu, agale, era chiar spre înserat
și-a-mbrăcat în alb pământul de cu seară până-n
zori,
obosită, a stat oleacă la o margine de sat
să-i privească cu sfială pe pușinii trecători.

Și-a plecat apoi; în urmă, a lăsat fulgi albi, zglobii,
să se-apece peste dealuri, din văzduh încet să
cearnă,
și-alergând cu voioșie prin zăpadă-ntre copii,
să le spună o poveste despre ea, bătrâna Iarnă.

În zadar

În zadar te-ai pierdut
prin zăpezi răbdătoare
ieri, de teamă, e mut
ochi de mare.

Astăzi, crengile scriu
peste creștet de veac,
pe-un capac de sicriu,
de ce tac.

Mâine, rar, cu-nțeleș,
te alungă din turn
ca pe-un strop de eres
taciturn.

Ieri era prea devreme,
astăzi e prea târziu,
mâine vrea să te cheme
din pustiu.

Vinovație

Întâia oară,
plin de ocară,
un licăr de ceață,
în față,
furia își strigă:
„ - lumina-i e plină de vină,
vinovatul
să-și strige păcatul
de-a lungul,
de-a latul!”

Și-atunci,
felinarul,
plângându-și
calvarul,
în stradă,
cu toții să-l vadă,
tresare:
„ - e-adevărat, era soare!”

Omagiu

De ce-a fost relegat spre Pontul Euxin,
de ce Augustus dur, l-a pedepsit fatal,
poetul dragostei, elegiac latin,
o fi cântat-o poate în vers, vreunui val.

Însingurat pe-un țărm străin de mare,
pedeapsa și-o plângea în vers dactil;
poet sărman, striga ce mult îl doare
viața aspră, crudă, din exil.

Și totuși în aceste zări „barbare”
au luat ființă veșnice poeme,
cu ochii-n lacrimi se pierdea în zare,
sperând ca Roma înapoi să-l cheme.

Dar l-a găsit sfârșitul pe un meleag străin,
„Amores” și Corinna rămas-au în uitare,
s-a despărțit de versuri, de Pontul Euxin
și s-a pierdut, Ovidiu, între pământ și mare.

Dor

Mângâi
cu tălpile ude
urmele pașilor tăi
adânc înfipite în nisipul fierbinte;
Mă arde
dorul de tine...

Spre asfințit

Spre asfințit, când cerul se jupoaie
Și sângele-i se scurge ca osândă
Simt dorul crud arzând ca o văpaie
Și inima-mi tânjește tremurândă...

Intru-n penumbra sfâșiată-n fire,
Plânsul țâșnit din răni să-l potolesc,
Rupând măcar un strop de nemurire,
Să sfarm iubirea-n țipăt nefiresc.

Echilibru

La un ceas de-amiază, ambiguu și fierbinte,
Când sugrumat de gânduri, cu sufletul pustiu
Culeg un strop din mine strălucitor și viu,
Credința mi-o desfac în versuri și cuvinte.

Și într-un ritm perfect în țândări mă prefac;
Cu trudă-arunc deoparte bucăți rupte din cord,
Îmi zbat aiurea vrerea între un sud și-un nord
Și-apoi timid alunec spre blândul somn și tac.

O clipă

În timpul scurs la fel zi după zi,
Simt sufletu-mi cum se va prăbuși,
Cu lene, mut, puțin câte puțin,
După înscrisul asprului destin.

Tragic, prin pleoape-am început să văd
Acest din urmă-nsingurat prăpăd;
Dar neputința-mi crud mă soarbe
Spre zilele-mi din urmă, oarbe;

Din focul ce mă arde-n silă,
Nu îndurare vreau, nu vreau nici milă;
Doar mintea mea, pururi nebună
Ar vrea să fim o clipă împreună.

Cântec pentru mine

Din nou s-a prăbușit din ceruri strai de noapte,
Greoi s-a ridicat de pe pământul ud
Și s-a pierdut gemând, înspre păduri de șoapte,
Netrebnic alungat de-un vânt amarnic, crud.

A luat cu sine miezul adânc mistuitor,
Al tinereții care mi se zbătea pe pleoape
Și mi-a lăsat alături înnebunitul dor
Și zbuciumul pe care nu-l bănuiam aproape.

Aștept de mii de clipe o zi blândă, vioaie,
De zvârcoliri cumplite și somn rău, chinuit
Să mă trezesc departe; și-n fulgere și ploaie
S-adorm în veșnicie, de soare amețit.

Stea căzătoare

Supusă ascult ura-n sânge ningând
și-n țipăt de moarte în trup mă cufund;
Nu pot să trișez, simt aproape un gând...
de mine, de el, mă ascund, mă ascund...

Și urc către vise cu pas grijuliu,
lăsând slobozi ochii pe-albaștri pereți,
în tihna lăsată atât de târziu,
ca murmur de cântec, mi-s pașii înceți.

Încerc să m-ascund, să alerg sau să țip;
în trupul meu vechi, mă simt încă străină...
dar când în sfârșit mă dezleg - sunt nisip
și-aud printre spaime: - ești singura-ți vină!

Dorință

Când te privesc, cu gândul adus dintre iluzii
Și când te-ating cu sufletul rămas încă întreg,
Cuprinsă de seisme mă caut cu-nfrigurare
Și simt cum pentru tine, pe mine mă reneg.

Cu deznădejde, fruntea mi-o simt adânc tăiată...
Nelimitat, viața aș vrea să-mi pot decide;
Să te cuprind pe tine în adevărul zilnic
Și tot destinu-mi straniu să-l pot acum desfide.

Cum aş putea?

Culeg din lacrimi câte-un strop de mare
şi îl presar pe florile din glastră...
cu aripile-mi albe urc spre soare,
ca să aştept îmbrăţişarea noastră.

În ochi mi se înfig razele-i rare
şi inima-mi tresaltă-n zarea-albastră...
dar glasu-ţi rece infinit mă doare
şi mă retrag spre liniştea-mi sihastră.

Cum aş putea să te cuprind cu-o mână
şi-ncet s-alung tristeţea-ţi obosită?
cum aş putea să las a fi stăpână
doar dragostea în toamna-abia ivită?

Cum aş putea? mi-s aripile frânte
şi nu mai am putere; din ruine,
mă-nalţ cu greu, salvată de cuvinte
şi-ncorigibil, mă întorc la tine!

Zădărnicie

Tristețea mincinoasă stă la pândă,
Cu dinți pustiitori să mă sfâșie;
Asupra-mi o percep, fiară flămândă,
Iar eu mă zbat trudelnic, caldă, vie...

I-s ghearele umilitoare, abjecte,
Le simt ciudat, ca pe-un potop subțire,
În inventar trecută-s la obiecte
Și mă transfer cu gându-n cimitire.

Un plictisit regizor de culise,
De vieți întregi povestea o repetă
Strigând cu pleoapele ușor închise:
„-Nu poți fugi decât tot pe planetă!”

Rondel trist

Peste întregul țarm pustiu,
Plutea o ceață sidefie;
Din tot ce-ar fi putut să fie,
A mai rămas doar dorul, viu.

Mă preschimbasem în stafie
În universul argintiu;
Peste întregul țarm pustiu,
Plutea o ceață sidefie.

Priveam nisipul auriu,
Cuprinsă de melancolie...
Și cât sperasem c-o să fie
O dragoste-n acest „târziu”,

Pierdut lângă un țarm pustiu!

Aș vrea...

Să mă preschimb aș vrea într-un cristal
Și să împart lumina cu candoare
Să cred că sunt un început vital
Să nu-mi știu existența viitoare.

Să mă culegi dintr-un imens pustiu,
Să mă cuprinzi în palma ta fierbinte,
Eu talismanul tău aș vrea să fiu,
Să-ți luminez iubirea de cuvinte...

Pământ

mi-s ochii înecați...
mi-e plină gura...
gânduri aș mai avea
cuvinte aș mai afla
se cer rostite gândurile în cuvinte,
dar gura,
dar ochii...
pământul mă-neacă,
pământul m-apasă
și-s toată pământ!

Straniu gând

Cutremurându-mă de groaza
ce-o resimțeam impresionantă,
ca pe-o discuție savantă
în ochi am intuit deodată,
paralizia fermecată,
ce-o încercam necunoscând:
ce straniu gând!

Povești pierdute între spații,
născute toate din greșeală,
ca o putere ce te-nșală
c-un vis intens și fără rost
s-ajungi stupid, pierdut și-anost,
spre deznădejde-alunecând:
ce straniu gând!

Cuprinsă fiind de teamă
ca de un val imens
cu disperare-aud crescând
un straniu gând...

Inutila speranță

Iubindu-te te-am preschimbat în mit,
iar despărțirea noastră crunt mă doare,
căci încă te iubesc cât te-am iubit
și numai moartea-mi pare-o rezolvare.

M-aplec în fața ta ca pentru rugă:
să mă ferești de gândul suferind,
căci lacrimile vor să mă distrugă
și rele-nchipuiri iar mă cuprind.

Voi rătăci printre-amintiri în transă
și vei rămâne veșnicul meu mit
dar vieții mele dă-i încă o șansă
căci încă te iubesc cum te-am iubit.

Presimt eternitatea

Presimt c-o să m-apeşe viitorul,
Pe care nici nu-l mai aştept de-acum,
Şi-o să mă pierd, mergând mereu prin norul
Ce-mi obstrucţionează orice drum.

Presimt că mă va înghiţi tristeţea,
Ce mă pândeşte ca o fiară crudă,
Căci nu-mi mai stă de pază tinereţea
Şi plânsu-mi n-are cine să-l audă.

Presimt c-am să-mi trăiesc eternitatea
Strigându-mi cu durere neputinţa
De-a nu mă confunda cu entitatea
Din care mi-e clădită suferinţa.

Schițe

eram copii;
din scame de nori
ne-nchipuiam
balauri și flori,
fețe vesele,
cumplite sau triste,
lacrimi reci,
alunecând în batiste.

din pleoape de nori
imagini furam,
c-un vârf de creion,
iluzii clonam
și rățăceam
pe-aleile pustii;
eram printre nori,
eram copii.

Vis de iarnă
soțului meu

Aș vrea să ningă-ncet și monoton,
Ca-n visele pierdute, din pruncie,
Să cred c-am să trăiesc pentru vecie,
Aceeși dragoste, cu-același om.

Să mă cuprindă fulgii blânzi de nea,
Muzica iernii s-o aud ningând,
Să se reverse-n inimă și-n gând,
Pacea albastră din privirea sa.

HAIKU

Ninge cu lacrimi;
Ancorată-i de-un fulger
Tineretea mea!

Întuneric cald
Adulmecă lumina
Ucisă demult.

Alunecă alb
Cuvântul pur răstignit;
Pagini nescrise.

Petale roșii
Detalii risipite:
Ura iubirii.

Adânc concentric...
Avalanșă de gânduri...
Copilărie.

Pisc înzăpezit.
Amară nemurire
Singurătatea.

Curriculum vitae

Mi-aș putea împărtși viața
 în
 trecutul îndepărtat,
 trecutul mediu,
 trecutul apropiat

 și
 prezent;

Viitorul fiind incert
l-aș lăsa deoparte
până ar deveni „trecut”.

Mi-aș putea împărtși viața
 în
 ce-am dorit,
 ce-am sperat,
 ce-am încercat

 și
 ce-am realizat.

Dacă aș avea curaj...

CUPRINS

Au înflorit magnolii	6
Amintiri	7
Cădere	8
Revelație	9
Eclipsă	10
Durere	11
Eroare	12
Joc	13
Fior târziu	14
Fire de ploaie	15
Edelweiß	16
Înviere	17
Lacrimă	18
Lied	19
Muzica pustiului	20
Inconștientă	21
Nici măcar nu mai știi de ce	22
Nimic nu-i trecător?	23
Poemul toamnei ce-a trecut	24
Noapte	25
Nu este aici, a înviat!	26
Abis	27
Odaia cu lalele	28
Analiză	29
Pledoarie	30
Poveste (de ascultat la grădiniță)	31
Dacă	33

Profanare	34
Regret tardiv	36
Romanță	37
Romanța despărțirii	38
Sacrificiu gratuit	39
Nebunie	40
Și ce-aș mai vrea?	41
Stânci fărâmate	42
Ultim suspin	43
Un gând se răsucește în cuvânt	44
Vis înzăpezit	45
Zid	46
Acasă	48
Te du!	49
Rondel de toamnă	50
Teama de somn	51
Pastel	52
Une étoile solitaire	53
Renunțare	54
Mărturisire	55
Poem de-nceput de toamnă	56
Iubirea mea	57
Februarie	58
Fantezie	59
Și totuși vreau	61
Obsesie	63
Inscripție pe zăpadă	64
În zadar	65
Vinovăție	66

Omagiu	67
Dor	68
Spre asfințit	69
Echilibru	70
O clipă	71
Cântec pentru mine	72
Stea căzătoare	73
Dorință	74
Cum aş putea?	75
Zădărnice	76
Rondel trist	77
Aş vrea...	78
Pământ	79
Straniu gând	80
Inutila speranță	81
Presimt eternitatea	82
Schițe	83
Vis de iarnă	84
Haiku	85
Curriculum vitae	86

Toate drepturile revin autorului.
Reproducerea fără acordul scris al autorului,
interzisă!